

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa G. K.
przeciwko A. K.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 stycznia 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparto na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga

sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Należy bowiem wyjaśnić, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określić, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub rozbieżności występujące w orzecznictwie sądów. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. m.in. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, nie publ.).

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostające w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy, i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Przedstawiona przez skarżącą problematyka odnosi się do treści prywatnej korespondencji i zakresu swobody wypowiedzi w kontekście naruszenia dóbr osobistych, możliwości swobody komunikowania się i wyrażania poglądów w sposób wolny, nawet gdyby te poglądy naruszały czyjeś dobra osobiste. Zaprezentowany w skardze problem prawny pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, a jego treść wskazuje na polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez sądy obu instancji. Z ustaleń tych wynika, że korespondencja, na którą skarżąca powołuje się w treści formułowanego zagadnienia, nie była korespondencją prywatną, a „korespondencją partyjną”, której treść została następnie poddana analizie zgodnie z ustalonymi regułami wewnątrzpartyjnymi. Ponadto w treści tej korespondencji sama pozwana domagała się od prezesa partii interwencji wobec powoda, która miałaby skutkować

wykluczeniem go z partii. Dlatego też brak jest podstaw do uznania, że przedstawione przez skarżącą zagadnienie dotyczące zakresu swobody wypowiedzi w korespondencji prywatnej ma znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj